

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ'

ΑΡ.435 - 436

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. Θ΄ 2 – 12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΗ΄ 23 – 35

4 Σεπτεμβρίου 2016

« Ο δε ουκ ήθελεν, αλλά απελθών έβαλεν αυτόν εις φυλακήν έως ου αποδώ το οφειλόμενον » (Ματθ. ΙΗ΄ 30)

Η βασιλεία των ουρανών, μας λέει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, μοιάζει μ' ένα βασιλιά, που θέλησε να του δώσουν απολογισμό οι δούλοι του. Μόλις, λοιπόν, άρχισε να κάνει το λογαριασμό, του φέρανε κάποιος, που όφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Επειδή δεν μπορούσε να τα επιστρέψει, ο κύριός του διέταξε να πωλήσουν τον ίδιο, την γυναίκα του, τα παιδιά του κι όλα τα υπάρχοντά του και να του δώσουν το ποσό από την πώληση. Ο δούλος τότε έπεσε στα πόδια του κυρίου του, τον προσκυνούσε κι έλεγε: « δείξε μου μακροθυμία και θα σου δώσω όλα τα χρέη μου πίσω». Τον λυπήθηκε ο κύριός του και τον άφησε να φύγει· του χάρισε μάλιστα και το χρέος. Βγαίνοντας, όμως, έξω αυτός ο δούλος, βρήκε ένα από τους συνδούλους του, που του όφειλε μόνο εκατό δηνάρια. Τον έπιασε από το λαιμό και τον έσφιγγε να τον πνίξει, λέγοντάς του: « ζόφλησέ μου αυτά που μου χρωστάς». Ο σύνδουλος του τότε έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε: « δείξε μου μακροθυμία και θα σου τα ξεπληρώσω». Εκείνος όμως δεν δεχόταν, τον αρπάζει οργίλος από τον λαιμό, τον τραντάζει, τον πιέζει άσπλαχνα και απαιτεί σκληρά, βίαια, ανυπόμονα εκείνη την στιγμή, το οφειλόμενο ποσό. Και επειδή αδυνατεί να το ζοφλήσει, τον στέλνει στην φυλακή ώσπου να ξεπληρώσει το ποσό, που του χρωστούσε. Θλιβερή και αποτρόπαια η πράξη αυτή του συνδούλου του, μετά μάλιστα και από την εξαιρετική ευεργεσία, που μόλις του είχε γίνει από το βασιλιά της σημερινής παραβολής.

Η έκταση, δυστυχώς, την οποία καταλαμβάνει η αχαριστία, είναι πολύ μεγάλη σ' όλες τις εποχές και σήμερα ακόμα. Και συμβαίνει αυτό, γιατί στην πλειονότητά μας οι άνθρωποι είμαστε εγωιστές. Είμαστε απελπιστικά εγωπαθείς, φίλαυτοι, ατομιστές. Το εγώ κυριαρχεί στη ζωή μας και μας στενεύει τόσο πολύ τον ορίζοντα της ψυχής, ώστε δεν μπορούμε να δούμε έξω από τα του εαυτού μας τίποτε, μετά από κάθε ευεργεσία που απολαμβάνουμε. Παρακαλούμε και ικετεύουμε θερμότερα τον Θεό ή τους ανθρώπους, όταν έχουμε την ανάγκη τους. Και ως τότε είμαστε ευγενέστατοι, ταπεινοί στην ικεσία μας και δείχνουμε πλήρη εξάρτηση από αυτούς. Μόλις όμως επιτύχουμε το ζητούμενο, γινόμαστε αγνώριστοι. Γινόμαστε αγενέστατοι, ψυχροί και αδιάφοροι προς τον ευεργέτη μας.

Πράγματι, τι φοβερό κακό είναι η αχαριστία, η μαύρη αγνωμοσύνη προς τον κάθε ευεργέτη, αλλά κυρίως προς τον μεγάλη ευεργέτη, τον Σωτήρα και Θεό μας. Και τι μεγάλη, λαμπρή, υπέροχη και αγία αρετή η ευγνωμοσύνη. Η πρώτη αποδεικνύει τον άνθρωπο κατώτερο και από τα κτήνη, παρ' όλο που πολλά και από τα ζώα και από αυτά τα άγρια θηρία, είναι στιγμές που ευγνωμονούν τους ευεργέτες τους. Η ευγνωμοσύνη υψώνει ως τους αγγέλους, τους ανθρώπους. Η αχαριστία, καθιστά τον αχάριστο άνθρωπο, ανάξιο των δωρεών του Θεού. Η ευγνωμοσύνη του εξασφαλίζει και μεγαλύτερες δωρεές και ευεργεσίες. Συνηθισμένο κακό η αχαριστία, κακία θεομίσητος και ελεεινή. Σπάνια η αρετή

της ευγνωμοσύνης. Και η ατυχία είναι ότι εύκολα οι άνθρωποι ζητούμε και εύκολα λησμονούμε.

Αλήθεια, έχουμε ποτέ αναλογισθεί κι εμείς πόσο βαριά είναι και η δική μας πνευματική οφειλή προς τον Θεό και άρα ποια τιμωρία μας περιμένει; Έχουμε ποτέ επιμετρήσει τις αμαρτίες μας ή μήπως θεληματικά τις αγνοούμε και εθελοτυφλούμε, προσθέτοντας ενοχή στις ενοχές μας; Μια ζωή ολόκληρη αμαρτάνουμε ενώπιον του Θεού και κρεωνόμαστε. Με τα ανεξέλεγκτα βλέμματά μας, τους απρεπείς λογισμούς, τα τόσο εύκολα και συχνά ολισθήματα της γλώσσας και τις ποικίλες έκνομες πράξεις. Κι ενώ ο Θεός μας χαρίζει χρόνια ζωής και ειρηνικούς καιρούς, εμείς τα κατασπαταλούμε άσκοπα και αμαρτωλά. Κι ενώ μας προσφέρει τάλαντα, ποικίλα χαρίσματα και ικανότητες, εμείς τα οικειοποιούμαστε, επιδιώκοντας προσωπικά ωφέληματα και εγωιστική δόξα. Μας εμπιστεύεται ενίοτε χρήματα, μόρφωση και κοινωνική θέση κι εμείς τα καταχρόμαστε με ιδιοτέλεια. Γι' αυτό κι εμείς, θα πρέπει να συγχωρούμε και να μην κρατάμε κακία, για συνανθρώπους μας, που τυχόν να φάνηκαν αγνώμονες και ακάριστοι απέναντί μας. Από την στιγμή που καταλαβαίνουν το λάθος τους και προσπέφτουν στα πόδια μας και ζητούν ειλικρινά συγνώμη θα πρέπει να δίνουμε αυτή την συγνώμη. Δεν έχουμε το δικαίωμα να πεισιμώνουμε, να δυστροπούμε για να τους ταπεινώνουμε.

Είναι λυπηρό να ακούμε για παιδιά που φέρονται με αχαριστία και αγνωμοσύνη προς αυτούς τους γονείς τους, που μόχθησαν και κοπίασαν σκληρά για να τα μεγαλώσουν και να τα αναδείξουν. Πόσοι άλλοι δεν κάμνουν το ίδιο προς τους καθ' οιονδήποτε τρόπο ευεργέτες και άλλοτε προστάτες τους και πόσοι πολλοί είναι οι ακάριστοι έναντι των κυρίως ευεργετών τους. Η μεγαλύτερη όμως αχαριστία είναι αυτή προς τον πανάγαθο Θεό μας και ευεργέτη μας, στον Οποίο μερικοί γυρίζουν τις πλάτες και Τον λησμονούν. Ούτε ένα ευχαριστώ δεν λένε οι ακάριστοι αυτοί προς τον Πλουσιόδωρο Πατέρα και Κύριο, που κυριολεκτικά τους γεμίζει με τα πνευματικά και υλικά αγαθά Του κάθε ώρα και στιγμή. Και η αλήθεια είναι ότι, μόνο κοντά στον Θεό μπορούμε να βρούμε την γαλήνη και την ηρεμία.

Είναι γεγονός ότι όταν μας περιζώνουν ανάγκες και μας συνθλίβουν δυσάρεστα γεγονότα, τότε καταφεύγουμε ικετευτικά προς τον Θεό και εκλιπαρούμε την προστασία Του και Τον παρακαλούμε να μας απαλλάξει από τα θλιβερά του βίου περιστατικά. Τότε, ενθυμούμαστε την συχνή και θερμή προσευχή. Τότε προστρέχουμε στις εκκλησίες. Τότε θυμούμαστε τις παρακλήσεις, τα τάματα, τις υποσχέσεις, τις γονυκλισίες, τις νηστείες και τις πράξεις ευλαβείας. Όταν, όμως, ο κίνδυνος παρέλθει, όταν η ανάγκη πάψει να μας κρατά σε αγωνία κι όταν ο πριν κατασκότεινος ουρανός αρχίζει να φωτίζεται, τότε λησμονούμε τον ευεργέτη μας. Όλα αυτά μπορούν να θεωρηθούν υπερβολικά. Δυστυχώς, όμως, η ιστορία είναι ο αδιάψευστος μάρτυρας για την αλήθεια και ακρίβειά τους.

Αδελφοί μου! Μετά από όλα αυτά, ας μείνει μακριά μας η αχαριστία, το άθλιο νόσημα αυτό της ψυχής. Αντίθετα, ας ανθεί και καρποφορεί μέσα μας πάντοτε η θερμή, η εγκάρδια, η συνεχής και έμπρακτη ευγνωμοσύνη προς όσους μας ευεργετούν και πιο πολύ προς τον Πανευεργέτη μας Θεό. Γιατί αυτός μας χαρίζει τα πρόσκαιρα και τα αιώνια, την ζωή, την υγεία, την λύτρωση και την αιώνια σωτηρία. «Αυτώ η δόξα και η ευλογία και η τιμή εις τους αιώνας». Αμήν.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

11 Σεπτεμβρίου 2016

«Ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλ' έχη ζωήν αιώνιον»

Τον σκοπό της ενανθρωπήσεως του Θεού μας αποκαλύπτουν τα ιερά λόγια που ακούσαμε σήμερα στο ιερό Ευαγγέλιο. Ο Θεός έγινε άνθρωπος για να σώσει τον άνθρωπο. Για να χαρίσει στον φθαρτό και κοϊκό άνθρωπο την αιώνιο ζωή. Εκείνο που ζητεί από αυτόν είναι η τελεία πίστη, η υικη αφοσίωση και η δουλική εμπιστοσύνη. Για να κατοικήσει στις καρδιές μας ζητεί να εξέλθουμε από το εγώ και να χωρέσουμε με αγάπη προς τη δική του αγάπη. Να νεκρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο των επιθυμιών και των απολαύσεων και να ξαναγεννηθούμε «εν Χριστώ». Η γνήσια πίστη σαν έκφραση αυτής της εν Χριστώ ζωής είναι γεμάτη από τη χάρη του θεού και αρχίζει από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο και μένει ατελεύτητη μέσα στην άπειρη αιωνιότητα του Θεού.

Εκείνος που έχει πίστη δεν χάνεται ποτέ μέσα στα κύματα της ζωής, μας είπε σήμερα ο Κύριος. Αυτή την αλήθεια δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει. Αψευδείς μάρτυρες της δυνάμεως της πίστεως είμαστε όλοι οι χριστιανοί που στη ζωή μας έχουμε δει ολοφάνερη την δύναμη του Θεού και τη μεσιτεία των αγίων. Αναρίθμητα μικρά και μεγάλα θαύματα που συνέβησαν και καθημερινά συμβαίνουν στους ανθρώπους της πίστεως υπογραμμίζουν αυτή την αλήθεια ότι ο Θεός ποτέ δεν εγκαταλείπει τους ανθρώπους που πιστεύουν σ' Αυτόν κι έχουν αναθέσει ολόκληρη τη ζωή τους στην πατρική πρόνοια του. «Μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα» ψάλλει η Εκκλησία μας. Όσο κι αν μερικοί άθεοι επιστήμονες της εποχής μας πεισματικά αποδίδουν τις θαυμαστές αλλαγές της ζωής μας σε συμπτώσεις ή στις κρυμμένες εσωτερικές δυνάμεις του ίδιου του ανθρώπου, η πραγματικότητα βοά ότι η ανίατη αρρώστια θεραπεύτηκε με τη Χάρη του Θεού, η παρ' ολίγον, τραγωδία αποφεύχθηκε με την επέμβαση της Παναγίας, η δοκιμασία ξεπεράστηκε με τη δύναμη της προσευχής.

Αλλά η πίστη δεν σώζει τον άνθρωπο μόνο από τις δοκιμασίες και τις ταλαιπωρίες της ζωής· κυρίως τον σώζει από την αιώνια απώλεια της ψυχής. Εκείνος που πιστεύει στο Θεό νικά το φόβο του θανάτου. Όπως οι Εβραίοι με το χάλκινο φίδι ιάτρευαν εκείνους που έπεφταν θύματα των φιδιών, έτσι και ο Ιησούς Χριστός θεραπεύει από το δηλητήριο του θανάτου εκείνους που ατενίζουν το μυστήριο του Σταυρού και ζουν στη ζωή τους το θέλημα του. Για τους πιστούς ο θάνατος γίνεται μια μετάβαση από τον κόσμο της φθοράς στον κόσμο της αφθαρσίας. Για τους άπιστους ο θάνατος είναι αιώνια καταδίκη και μαρτύριο. Μόνο όποιος είναι ενωμένος με τον αναστημένο Εσταυρωμένο δεν χάνεται μέσα στην άβυσσο του Άδου αλλά μέσα από τη κοϊκότητα του τάφου βλαστάνει όπως ο σπόρος της γης στη χώρα της αιωνιότητας, όπου μένει σαν άνθος αμάραντο και αιώνια δίνει την ευωδία της ανθοφορίας του στη θυσία του ουρανού θυμιάματος και παίρνει από τον νοητό Ήλιο τη θερμη της θείας συνοικήσεως.

Εκείνος που αρνείται την πίστη στον Εσταυρωμένο Ιησού Χριστό είναι τραγική προσωπικότητα. Ζει χωρίς ελπίδα και σκοπό. Μπορεί να έχει πλούτη και ανέσεις. Μπορεί να έχει τη δύναμη της εξουσίας. Μπορεί να γεμίζει τη ζωή του με ότι τον ευφραίνει. Στην ουσία όμως είναι δυστυχισμένος γιατί όλες οι χαρές του σταματούν

εδώ. Καμιά τέτοια χαρά δεν έχει υπερκόσμιες επεκτάσεις. Όλες τις σκεπάζει η πλάκα του τάφου γιατί με τη διάλυση του σώματος κι αυτές διαλύονται.

Εκείνος όμως που πιστεύει στον Κύριο, πιστεύει στην αθανασία. Ποτέ δεν πνίγεται από το άγχος και το φόβο του θανάτου γιατί γνωρίζει ότι με τη δύναμη του Χριστού θα νικήσει το θάνατο. Ποτέ δεν αισθάνεται πλήξη και μελαγχολία, γιατί γεμίζει τη ζωή του με το όραμα του Παραδείσου, που έχει ετοιμάσει ο Κύριος για τους εργάτες του αγαθού. Με αυτή τη δύναμη οι άγιοι Μάρτυρες με χαρά έσκυβαν τον αυχένα τους κάτω από τη λαιμητόμο των αθέων τυράννων και ψάλλοντες έπεφταν μέσα στα άγρια θηρία. Αυτή η δύναμη της πίστεως κάνει τον ετοιμοθάνατο άρρωστο να μην πανικοβάλλεται, αλλά με καρτερία και υπομονή να αντιμετωπίζει τον ερχόμενο θάνατο. Με τη δύναμη της πίστεως ακόμα καταφέρνει μέσα στη ζούγκλα της ζωής να ζει ο πιστός αρμονικά, υποχωρώντας, συγχωρώντας, ανεχόμενος, παραμερίζοντας το δικό μου συμφέρον και θέτοντας υπεράνω πάντων τις εντολές του Θεού.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε σήμερα έχει εφαρμογή ο λόγος του Ευαγγελίου, ότι όποιος πιστεύει στο Θεό δεν χάνεται και αντίθετα όποιος ζει μακριά από το Θεό βαδίζει προς την τελεία καταστροφή.

Μέσα στη σημερινή πολιτισμένη κοινωνία στη οποία επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας με τις επικίνδυνες ακρότητες και τις επιχειρούμενες κατεδαφίσεις κάθε παραδόσεως και καθαιρέσεως κάθε ιδανικού όπου η ζωή, ιδίως στις μεγαλουπόλεις, κατάντησε επικίνδυνη και ο καθένας ζει με τον εφιάλτη του τρομοκράτη ή του εγκλήματος ή του ναρκομανούς έχει χάσει τη σιγουριά και την ειρήνη του, δεν υπάρχει καμιά δύναμη που θα μπορέσει να εγγυηθεί τη σωτηρία μας παρά μόνο η δύναμη του Θεού. Και φυσικά δεν εννοούμε τη σωματική μας ακεραιότητα που κι αυτή πολλές φορές μας την περιφρουρεί ο Θεός, αλλά κυρίως αναφερόμαστε στην εσωτερική πληρότητα που χαρίζει ο Θεός στον άνθρωπο και την εσωτερική γαλήνη ανάμεσα σε τόσες καταγιγίδες και συμφορές.

Σήμερα έχουμε βυθιστεί μέσα στην καταναλωτική κοινωνία. Έχουμε ρίξει όλο το βάρος των ενδιαφερόντων μας στα γήινα και εφήμερα κι έχουμε εγκαταλείψει τον Θεό. Αποτέλεσμα αυτής της περιφρονήσεως προς τον Θεό είναι η ψυχική μας ακαταστασία και συμφορά. Ποτέ δεν είχαν αυξηθεί τόσο επικίνδυνα οι ψυχοπάθειες όσο σήμερα. Χάθηκε πια το χαμόγελο από τα χείλη. Τα μάτια έγιναν βλοσυρά.

Το πρόσωπο σκυθρωπό. Η αναπνοή δύσκολη. Οι συζητήσεις απότομες. Η σκέψη περίεργη. Οι επιθυμίες κτηνώδεις. Στο πρόσωπο του σύγχρονου ανθρώπου καθρεπίζεται το δράμα που εσωτερικά ζει. Υπάρχει χειρότερο κατάντημα απ' αυτό;

Γεγονός είναι ότι η ροή των πραγμάτων θα μας οδηγήσει σε χειρότερες καταστάσεις. Έρχονται μέρες δύσκολες για τους κατοίκους του πλανήτη αυτού. Είναι δυνατόν όμως να μη χαθεί κανείς μέσα στο ορμητικό ρεύμα της απώλειας, αν θεμελιώσει την ύπαρξη του και τη ζωή του στην πέτρα της πίστεως. Όποιος ακούει τους λόγους του Θεού και τους εφαρμόζει στη ζωή του μοιάζει με τον έξυπνο άνθρωπο που έκτισε το σπίτι του σε γερά θεμέλια και «κατέβη η βροχή και ήλθον οι ποταμοί και έπνευσαν οι ανέμοι και προσέπεσαν τη οικία εκείνη και ουκ έπεσε.. Τεθεμελίωτο γάρ επί την πέτραν» (Ματθ. ζ' 24). Ας μη ματαιοπονούμε κτίζοντας τη ζωή μας επάνω στην αμμώδη γη της παρούσης ζωής. Θα έλθουν οι πειρασμοί, οι δοκιμασίες, οι περιπέτειες και θα καταρρεύσουμε. Ας οικοδομήσουμε επάνω στο θεμέλιο που λέγεται Ιησούς Χριστός.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 24-θ' 1

18 Σεπτεμβρίου 2016

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν, απαρνησάσθω εαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ακολουθεῖτω μοι» (Μαρκ. η' 34)

Ανάμεσα στην περασμένη και τη σημερινή Κυριακή προβάλλει η Εκκλησία μας το Σταυρό του Κυρίου, που είναι από τη μια το σύμβολο της σωτηρίας μας και από την άλλη η έκφραση της αγάπης του Θεού. Ο Σταυρός του Κυρίου, που θεωρήθηκε, από μεν τους Ιουδαίους ως «σκάνδαλον» και απαράδεκτο για τις μεσσιανικές τους προσδοκίες, από δε τους εθνικούς (ειδωλολάτρες) ως «μωρία» ως ανοησία για τις αναζητήσεις τους, για μας τους Χριστιανούς προβάλλει δια του Χριστού ως η δύναμη και η σοφία του Θεού (Α' Κορ. α' 23-24).

Ο Σταυρός του Κυρίου, πρόβαλε την περασμένη Κυριακή ως αναγκαιότητα μέσα από τα λόγια του Κυρίου «υψωθείν δει τον Υιόν του Ανθρώπου, ἵνα πῶς ο πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ο Σταυρός προβάλλει για τον Ιησὺ ως Υιό του Ανθρώπου σαν αναγκαιότητα, γιατί ο κόσμος δεν μπορούσε να σωθῆ με τις δικές του δυνάμεις. Άρα την ίδια στιγμή, προβάλλει σαν διπλή αναγκαιότητα, δηλαδή η Σταύρωση και η σωτηρία. Ακούσαμε και στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής: «Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε παρέδωσε τὸ θάνατο τὸ μονογενὴ τοῦ Υἱοῦ, γὰρ νὰ μὴ χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σ' αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ιωάν. γ' 16).

Διπλή αναγκαιότητα για τον Ιησὺ, που εκφράζεται και σαν η μέγιστη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Δηλαδή Σταύρωση του Ιησὺ και σωτηρία του ανθρώπου. Όμως, ἐνῶ για τὸν Ιησὺ τα πιο πάνω εἶναι Μονόδρομη πορεία για τὸν ἄνθρωπο ἡ πορεία εἶναι ἐν μέρει ἀμφίδρομη, γιατί ἀν θέλει νὰ σωθεῖ πρέπει πρῶτα νὰ πιστέψει ἐλεύθερα. Ἐτσι τὸ «θέλω νὰ σωθῶ» προηγείται τῆς υποχρέωσης νὰ σωθῶ καὶ ἄρα ὁποιαδήποτε ἀπόφαση μου δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐξαναγκασμοῦ, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα ἐλεύθερης ἀπόφασης.

Κατὰ συνέπεια, τὸ «θέλω νὰ σωθῶ, σημαίνει ἀποφασίζω νὰ σωθῶ καὶ ἄρα αὐτὴ μου ἡ ἀπόφαση υλοποιεῖται με κάποιες προϋποθέσεις τις ὁποῖες καὶ ἀπαριθμεῖ σήμερα ὁ Ιησὺς: «Ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τὸν εαυτὸ του, ἄς σηκώσει τὸ σταυρὸ του καὶ ἄς με ἀκολουθεῖ».

Μέσα ἀπὸ τα πιο πάνω, ἐκτὸς ἀπὸ τις σαφείς προϋποθέσεις, προβάλλουν δυο σημεῖα. Πρῶτον ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀδιαμφισβήτητος Σωτήρας, γὰρ τοῦτο καὶ καλεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν ἀκολουθήσει. «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος που με ἀκολουθεῖ δε θα πλανιέται στο σκοτάδι, ἀλλὰ θα ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ιωάν. η' 12).

Τὸ δεῦτερο σημεῖο, που εἶναι ἀπαραίτητο, εἶναι ἡ ἐλεύθερη ἐπιλογὴ τοῦ καθενός. Ἄρα ἡ σωτηρία, σαν δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀπευθύνεται σε ὅλους τὸς ἀνθρώπους. Γὰρ τοῦτο σήμερα ὁ Ιησὺς ἀπευθύνει πρόσκληση γενικὴ, καθολικὴ. Ὅπως ἀκούσαμε στο σημερινὸ ευαγγέλιο: «Ὁ Ιησὺς κάλεσε τότε τὸν κόσμον μαζί με τὸς μαθητὲς καὶ τὸς εἶπε: «ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσει». Με τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ γενικὴ πρόσκληση μετατρέπεται καὶ σε προσωπικὴ, ἀφήνοντας ἔτσι τὴ δυνατότητα τῆς ἐπιλογῆς στὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά.

Ὅμως, πέραν ἀπὸ τὴν ἐκφραση τῆς θέλησης τοῦ ἀνθρώπου ὁ Κύριος θέτει καὶ τρεῖς προϋποθέσεις γὰρ τὴν ἐπιτυχὴ κατάληξη τῆς ἐπιθυμίας, ἔτσι που ἡ πρόθεση νὰ

γίνει πράξη, με αποτέλεσμα να καταστεί δυνατή η σωτηρία. Και οι τρεις αυτές προϋποθέσεις είναι: Πρώτον «απαρνησάσθω εαυτόν». Δεύτερο «και κράτω τον σταυρόν αυτού» και τρίτον «και ακολουθείτω μοι».

Όποιος θέλει, λοιπόν, ας με ακολουθήσει. Δεν εξαναγκάζω κανένα, να με ακολουθήσει και άρα δεν εξαναγκάζω κανένα να σωθεί. Προσφέρω το κίνητρο αλλά και τη δυνατότητα της σωτηρίας. Η σωτηρία είναι μεν δώρο του Θεού, αλλά την ίδια στιγμή μετατρέπεται από επιθυμία σε αγώνισμα και έπαθλο αφού εκπληρωθούν οι προϋποθέσεις που θέτει σήμερα ο Κύριος.

Πρώτη προϋπόθεση: «Απαρνησάσθω εαυτόν». Να απαρνηθεί τον εαυτό του και όχι να απαρνηθεί μόνο κάτι από τον εαυτό του. Ο ακόλουθος του Χριστού πρέπει να είναι και μιμητής του Χριστού. Όπως ο Χριστός έγινε «υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. β' 8), έτσι και ο Χριστιανός οφείλει να γίνει μιμητής του στην αυταπάρνηση και θυσία. Ο Χριστιανός σαν ακόλουθος του Χριστού δεν πρέπει να έχει τον εαυτό του σαν σκοπό της ζωής του, αλλά την προσφορά προς τους άλλους ανθρώπους και την πλήρη υποταγή στο Θεό. Ακούσαμε στο σημερινό «Απόστολο» να τονίζει ο Απόστολος Παύλος: «Χριστώ συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Δηλαδή, «έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με το Χριστό. Και δε ζω πια εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός». Άρα σαν Χριστιανός, αποκόπτομαι και από ην αμαρτία.

Ο μεταμορφωμένος στη ζωή και από τη ζωή του Χριστού προχωρεί στη δεύτερη προϋπόθεση που είναι «και αράτω τον σταυρόν αυτού». Και ο σταυρός του καθενός είναι ξεχωριστός. Είναι ανάλογος με τις δυνάμεις και τις δυνατότητες του. Σταυρός είναι οι κάθε λογής θλίψεις, μια ασθένεια δική μας ή δικών μας ανθρώπων ή ακόμα και τα δυο. Σ' αυτή τη δύσκολη ώρα θα πρέπει να αντηχούν μέσα μας οι λόγοι του Κυρίου «θαρσαίτε, εγώ ειμί μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27). Αυτή η πίστη θα μας δίνει δύναμη για να ανατέξουμε.

Η τελευταία προϋπόθεση που θέτει σήμερα ο Κύριος είναι: «και ακολουθείτω μοι». Εκείνος που θέλει πραγματικά να με ακολουθήσει, τότε θα βρει τόσο τον τρόπο, όσο και ιδιαίτερα το δρόμο για να με ακολουθήσει. Μέσα από την αυταπάρνηση και μέσα από την άρση, το σήκωμα του οποιουδήποτε σταυρού του σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Αδελφοί μου, μέσα από την υλοποίηση των πιο πάνω δημιουργούμε ένα τέτοιο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς που επιβεβαιώνει από τη μια ότι αναγνωρίζουμε τον Ιησού Χριστό όχι μόνο σαν Σωτήρα του κόσμου, αλλά και δικά μας Σωτήρα και από την άλλη ότι δεν παραβλέπουμε αυτή τη ξεχωριστή Χάρη του Θεού και σε μας. Ακούσαμε σήμερα τον Απόστολο Παύλο να μας λέει: «Κι η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στη πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για Χάρη μου. Δεν μπορώ να αγνοήσω αυτή τη δωρεά του Θεού».

Τόσο ο Απόστολος Παύλος, όσο και οι άλλοι Απόστολοι και Άγιοι της Εκκλησίας εκτίμησαν τη δωρεά του Θεού. Όλοι τους έκαναν βίωμα την πίστη τους και με τον τρόπο της καθημερινής ζωής τους πρόσφεραν στην πράξη τη δική τους ευχαριστία γι' αυτή τη ξεχωριστή δωρεά του Θεού. Εμείς θα αγνοήσουμε αυτή τη δωρεά του Θεού σε μας; Αν όχι, τότε ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση Του, ταυτίζοντας τη ζωή μας με τη δική Του ζωή.
Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22 - 27

Ευαγγέλιον: Λουκά ε΄ 1 - 11

25 Σεπτεμβρίου 2016

Κυρίαρχος στη ζωή μας ο εγωισμός, αγαπητοί μου αδελφοί. Φανερώνεται με πράξεις, με τα λόγια μας. Μεγάλη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας. Δύσκολα δεχόμαστε τη γνώμη και πολύ δυσκολότερα την υπόδειξη κάποιου άλλου. Επιδιώκουμε την αναγνώριση από τους ανθρώπους, με τους οποίους συναναστρεφόμαστε, που πολύ φυσικό είναι να γνωρίζουν και τα πλεονεκτήματά μας, αλλά και τα ελαττώματά μας. Ενοχλούμαστε ωστόσο πολύ, όταν μας τα υποδεικνύουν. Αρνούμαστε πολλές φορές την πραγματικότητα και προσπαθούμε να την κρύψουμε από τον ίδιο τον εαυτό μας. Συνήθως με μεγάλη ευκολία παραβλέπουμε τις αδυναμίες, τα λάθη μας. Τουλάχιστον ενώπιον των άλλων. Διογκώνουμε πιθανές ατέλειες των άλλων στην προσπάθειά μας να τους υποβιάσουμε στη συνείδησή μας και να νοιώσουμε ότι είμαστε ανώτεροι τους. Εφευρίσκουμε χίλιες ανόητες δικαιολογίες, για να δικαιολογήσουμε τα σφάλματά μας και τις φυσικές μας αδυναμίες ή ατέλειες. Ζούμε στον κόσμο μας. Μακριά από τους άλλους. Γιατί ο εγωιστής δεν είναι ανεκτός από τους άλλους. Είναι απαράδεκτος! Σταδιακά, αν δεν καταλάβουμε το λάθος μας, με την επιδεικτική συμπεριφορά μας, απομονωνόμαστε. Μας αποβάλλει το περιβάλλον μας, ακόμη και οι αγαπητοί μας φίλοι. Δεν μας ανέχονται!

Υπάρχει όμως και ο άλλος τύπος. Ο άνθρωπος που γνωρίζει τα όρια του. Περιορίζει τον άκρατο εγωισμό. Προσπαθεί και βλέπει την πραγματικότητα του, τον εαυτό του, τις αδυναμίες του, αλλά και τα πλεονεκτήματά του στον βαθμό, που τα έχει. Φυσικά δεν είναι ο τέλειος. Δεν είναι ο υποδειγματικά ταπεινόφρων. Γιατί δεν είναι εύκολο. Ωστόσο προσπαθεί και προσέχει. Αποφεύγει να επιδεικνύεται. Παραδέχεται τα λάθη του, με ειλικρίνεια. Ευχάριστα προσπαθεί να αποδέχεται τις παρατηρήσεις και τις υποδείξεις. Και εφόσον γνωρίζει τα όρια του, μπορεί και βάζει στόχους για να βελτιωθεί. Αγωνίζεται να διορθώσει τα λάθη του. Ζητεί την βοήθεια του Θεού στον δύσκολο αυτό αγώνα.

Έκαμα αυτές τις σκέψεις, αγαπητοί μου αδελφοί, ακούγοντας τον έμπειρο και ηλιοκαμένο ψαρά, τον Πέτρο:

«Έπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτός κοπιάσαντες, οὐδέν ἐλάβομεν. Ἐπὶ δέ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον».

Ειδικά αυτή η φράση: «ἐπὶ δέ τῷ ῥήματί σου». Επειδή το λες Εσύ! Με ταπεινοφροσύνη, υποτάσσεται στην εντολή του Ιησού.

Μόλις είχαν γυρίσει από κοπιαστικό νυχτερινό αποτυχημένο όμως ψάρεμα. «Οὐδέν ἐλάβομεν». Τίποτε δεν πιάσαμε απάντησαν στον Κύριο όταν τους πρότεινε να ρίξουν τα δίκτυα για ψάρεμα. Το πλήθος που ακολουθούσε τον Κύριο, ήταν πολύ. Είχε ζητήσει να φέρουν τη βάρκα τους κοντά στη στεριά, για να συνεχίσει τη διδασκαλία Του. Κι όταν σταμάτησε να διδάσκει, τους έκανε την παράλογη, γι αυτούς, εισηγήση. Ρίξτε τα δίκτυα σας. Ποιος ήξερε

καλύτερα από τον Πέτρο με τη πολύχρονη του πείρα. Θα μπορούσε να αρνηθεί. Και κανείς δεν θα τον κατηγορούσε. τον Πέτρο; Ο Πέτρος ήξερε. Κάποιος Άλλος όμως ήξερε καλύτερα! Γιαυτό και χωρίς δυσκολία, με την απόλυτη ταπεινοφροσύνη του γνήσιου και απλοϊκού Πέτρου, απαντά στον Κύριο: Όλη τη νύχτα κοπιάσαμε, χωρίς αποτέλεσμα, αλλά επειδή το λες Εσύ, θα ρίξω το δίχτυ μου! Ανταμείφτηκε η ανυπόκριτη υπακοή και η ειλικρινής ταπεινοφροσύνη του Πέτρου. Είναι πολύ σημαντικά τα δυο χαρακτηριστικά που φανερώνει αυτή η αντιμετώπιση της εντολής του Κυρίου, από τον Πέτρο.

Επισφραγίστηκε όμως και από το αδιανόητο για τους απλοϊκούς παραδες θαύμα. Γέμισε το πλοίο τους και το πλοίο των συνεταιίρων τους, που έσπευσαν σε βοήθεια, σε σημείο που κινδύνευσαν να βυθιστούν.

Αλλά, αγαπητοί μου, αποδείχτηκε το υψηλό επίπεδο του χαρακτήρα του Πέτρου, στον ανώτατο βαθμό, με την απρόκλητη παραδοχή και απόλυτης ειλικρινείας ομολογία του Πέτρου. «Έξελθε απ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνήρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε». Εκστασιασμένοι είναι, ο Πέτρος αλλά και οι δυο γιοι του Ζεβεδαιού, Ιάκωβος και Ιωάννης, από το απρόσμενο αποτέλεσμα του ψαρέματος. Απίθανο το πλήθος των ψαριών. Αλλά προκαλεί θαυμασμό και έκπληξη, η με τόσο μεγάλη ταπεινοφροσύνη ομολογία του Πέτρου.

Θαύμα μέγα η τεράστια επιτυχία στο ψάρεμα. Το μεγαλύτερο ωστόσο θαύμα έγινε στις έκπληκτες ψυχές του Πέτρου, του Ιάκωβου και Ιωάννη, που θα ακολουθήσουν, μετά από αυτό το γεγονός, τον Ιησού, ως μαθητές Του.

Πρόσεξε ο Κύριος τον θαυμασμό, τον ανάμεικτο με φόβο και λέγει απευθυνόμενος στον Πέτρο: «Μή φοβοῦ, ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν.» Από τώρα θα ψαρεύεις ανθρώπους!

Άφησαν τα πάντα, χωρίς καμιά εγγύηση για το απρόβλεπτο μέλλον. Παράτησαν βάρκες, δίκτυα, και οι γιοι του Ζεβεδαιού, τον πατέρα τους, Θαμπωμένοι από τον θείο Διδάσκαλο, τη διδασκαλία Του και το απρόσμενο θαύμα, ακολούθησαν τον Ιησού και συντόνισαν τη ζωή τους με τις εντολές Του.

Περιπεύουν, νομίζω, άλλα σχόλια, αγαπητοί μου αδελφοί. Λάμπει το παράδειγμα των τριών μαθητών και αποστόλων. Άφησαν ό,τι γήινο τους συνέδεε για να αποδεχτούν την απίθανα τιμητική πρόσκληση του Κυρίου. Τον ακολούθησαν και έμειναν πιστοί μαθητές Του. Απόστολοι, κατόπιν μεταφέροντας το ευαγγέλιο της σωτηρίας στον κόσμο. Εμείς βέβαια δεν είχαμε την τιμητική ευκαιρία των μαθητών του Κυρίου. Όμως μια πρόσκληση για τον καθένα μας, είναι πάντοτε διαθέσιμη. Σχετίζεται με κάποια καθήκοντα και υποχρεώσεις. Μας ζητά να αρνηθούμε κάποιες κακές μας συνήθειες με ταπεινοφροσύνη. Να Τον ακολουθήσουμε, χωρίς να διστάζουμε να ομολογήσουμε την πίστη μας. Δεν θα μπορούσαμε άραγε να γίνουμε και μεις παραδες ψυχών; Έχουμε την θέληση να ακολουθήσουμε τις εντολές Του; Η βοήθειά Του θα μας ακολουθήσει και θα μας ενισχύσει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2016

«Αγαπάτε»

Για να γίνει κανείς πιστός υπήκοος της βασιλείας του Θεού, για να λάβει μισθό και για να αποκληθεί «υιός υψίστου» Είναι ανάγκη να εφαρμόσει την πρώτη και μεγάλη εντολή της αγάπης για την οποία σήμερα μας κάνει λόγο το Ιερό Ευαγγέλιο. Ίσως τα λόγια του μας φαίνονται βαριά κι ακατόρθωτα, ίσως να μη συμβαδίζουν με το σύγχρονο πνεύμα της ζωής που θέλει τον άνθρωπο διπλωμάτη και ευέλικτο, ίσως ακόμα και ο εσωτερικός μας εαυτός να αντιδρά ενστικτωδώς στην εφαρμογή τους. Παρ' όλα αυτά όμως είναι λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού που μας δείχνουν το δρόμο του αγιασμού και της θεώσεως. Όποιος δεν αγαπήσει γνήσια το Θεό και τον άνθρωπο δεν πρόκειται να σωθεί έστω κι αν γίνει σκελετός από τις νηστείες και τις κακοπάθειες, έστω κι αν γνωρίζει όλη τη θεολογία, έστω κι αν μαρτυρήσει και βασανιστεί, έστω κι αν κατορθώνει με την πίστη του να θαυματουργεί.

Αν και η αγάπη είναι παγκόσμιο αίτημα, εν τούτοις στην εφαρμογή της προβάλλει ανυπέρβλητο εμπόδιο ο εγωισμός του ανθρώπου. Δεν είναι διατεθειμένοι οι άνθρωποι να θυσιάσουν, ούτε να δώσουν τον εαυτό τους στην ανάγκη του άλλου. Ευχαρίστως δίνουν αγάπη μέχρι του σημείου εκείνου που δεν παραβλάπτεται το προσωπικό τους συμφέρον. Από τη στιγμή που θα διαισθανθούν ότι με τη συμπεριφορά τους διακυβεύεται το ατομικό τους συμφέρον, εγκαταλείπουν την προσπάθεια ή ακόμα τη φαινομενική αγάπη τη μεταστρέφουν σε αδυσώπητο μίσος και κακία. Δεν θα ήταν υπερβολή να μας χαρακτήριζε κανείς ειδωλολάτρες με χριστιανική επιφάνεια. Ύστερα από 2000 χρόνια, όπου το κήρυγμα της αγάπης καθημερινά αντιλαλεί μέσα στο χριστιανικό κόσμο, εξακολουθούμε να έχουμε σαν εντολή το Μωσαϊκό Νόμο, που ορίζει «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντια αντί οδόντος». Σήμερα που γίνεται τόσος λόγος για αγάπη, υποφέρει η ανθρωπότητα από την έλλειψη της. Κι ακόμα όπου την συναντά κανείς δεν βρίσκει τη γνήσια αγάπη, την εγωιστική, την υποκριτική αγάπη.

Θέλουμε την αγάπη, αλλά ξεκινάμε να την οικοδομήσουμε χωρίς θεμέλια. Στέρεο και αρραγές θεμέλιο της αγάπης είναι η θυσία. Αγαπώ σημαίνει θυσιάζομαι, ανέχομαι, ταπεινώνομαι. Πεθαίνω για να ζήσεις. Χάνω για να κερδίσεις. Υποχωρώ για να ανέβεις. Σιωπώ για να μιλήσεις. Αγάπη σημαίνει: πλησιάζω έναν άρρωστο με μεταδοτική ασθένεια και δεν φοβάμαι. Επισκέπτομαι ένα φυλακισμένο χωρίς το φόβο μήπως κακοχαρακτηριστώ από τους άλλους. Δανείζω εκείνον που δεν έχει να μου τα επιστρέψει. Ευεργετώ το συκοφάντη μου. Επαινώ τον κατήγορο μου. Προσεύχομαι για τον δώκτη μου. Παραβλέπω τις αδικίες που μου έκανε ο πλησίον μου. Συγκωρώ τον εχθρό μου. Κάνω ότι θέλω να μου κάνουν οι άλλοι.

Υπόδειγμα μας στο δύσβατο και ανηφορικό δρόμο της αγάπης έχουμε «την Εσταυρωμένη αγάπη» τον Ιησού Χριστό, ο οποίος θυσιάστηκε για τη σωτηρία μας και υπέμεινε Σταυρού θάνατο για τη δική μας ανάσταση και ζωή.

Δεν μπορούμε να λέμε ότι αγαπάμε το Θεό και συγχρόνως να μισούμε το συνάνθρωπο μας. Οι δυο αγάπες Θεού και ανθρώπου είναι άρρηκτα ενωμένες μεταξύ τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε όταν αδυνατίζει η μια, αδυνατίζει και η άλλη, όταν καταργείται η μια καταργείται και η άλλη και όταν αυξάνεται η μια, αυξάνεται και η άλλη. Εκείνος που αγαπά αληθινά το θεό, αγαπά και τον άνθρωπο. Θαυμάστε την

αγάπη των αγίων. Την αγάπη τους προς το θεό την εκδήλωναν στον άνθρωπο, γιατί πίστευαν ότι ο άνθρωπος είναι «εικόν του Θεού».

Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό που αναφέρει το Γεροντικό: Κάποτε ένας γέροντας ασκητής πήρε στον ώμο του τα καλάθια που είχε όλο το χρόνο ετοιμάσει και ξεκίνησε για την Αλεξάνδρεια να τα πουλήσει και εξοικονομήσει τα προς τα ζην αναγκαία. Καθώς κατέβαινε από το βουνό σε μια ρεματιά συνάντησε ένα λεπρό, κουλουριασμένο μέσα στα κουρελιασμένα ρούχα του, ζωντανό νεκρό. Έσκυψε με αγάπη ο ασκητής στις πληγές του, τον περιποιήθηκε τον καθάρισε και του έδωσε να φάει. Αφού συνήλθε ο λεπρός παρακάλεσε τον ασκητή να τον πάρει μαζί του στην πόλη. Ο άγιος εκείνος γέροντας χωρίς να φοβηθεί τη λέπρα του συνανθρώπου του τον πήρε στην πλάτη του και τον έφερε στην πόλη. «Που θέλεις να σε πάω», ρώτησε ο ασκητής. «Όπου πας εσύ» απάντησε ο λεπρός. Έτσι ο γέροντας σταμάτησε μαζί με το λεπρό σε μια γωνιά ενός πολυσύχναστου δρόμου για να πουλήσει το εργόχειρο του. Όταν πούλησε το πρώτο καλάθι λέει ο λεπρός στον ασκητή: «Πεινώ». Αγοράζει με τα χρήματα του ενός καλάθιού ο γέροντας φαγητό και ταΐζει το λεπρό. Όταν πούλησε δεύτερο καλάθι λέει πάλι ο λεπρός στον ασκητή: «Κρυώνω» Αγοράζει με τα χρήματα του δεύτερου καλάθιού ρούχα και ντύνει το λεπρό. Όταν πούλησε και τα άλλα καλάθια λέγει πάλι ο λεπρός στον ασκητή: «Τώρα θέλω να με πάρεις στα λουτρά να με καθαρίσεις και να με περιποιηθείς». Δίνει όλα τα χρήματα του ο αγαθός γέροντας και περιποιείται με πολλή αγάπη το λεπρό. Κι αφού τον ετοίμασε, τον καθάρισε, τον έπλυνε, τον τίασε, τον περιποιήθηκε κι ήταν έτοιμος να αναχωρήσει για το ασκητήριο του χωρίς χρήματα και χωρίς τροφές, αφού όλα τα είχε διαθέσει για την αγάπη του λεπρού, καθώς έσκυψε για να τον αποχαιρετήσει, είδε να αλλοιώνεται η όψη του σαν του αγγέλου κι άκουσε τη φωνή του να του λέει: «Ευλογημένος να είσαι άνθρωπε της αγάπης». Κι ο λεπρός που δεν είναι άλλος από άγγελος εξαφανίστηκε.

Όποιος δίνει αγάπη υπηρετεί τον ίδιο το Θεό. Όποιος δίνει αγάπη μένει μαζί με το Θεό. Όποιος δίνει αγάπη κάνει φίλο το Θεό. Τη χριστιανική μας ιδιότητα θα τη δείξουμε στη συμπεριφορά μας προς τους άλλους ανθρώπους αν έχουμε αγάπη. Ας αγαπάμε γνήσια, όπως μας αγαπά ο Χριστός. Ας βρισκόμαστε πάντα κοντά στον ανθρώπινο πόνο, παρόντες στη δυστυχία και στην αγάπη του πλησίον μας αδιάκριτα. Όπου υπάρχει θλίψη, δοκιμασία, πτώχεια, απελπισία, εγκατάλειψη, πένθος, ας προσπαθήσουμε με το υστέρημα μας, με τα λόγια της αγάπης και με την προσευχή μας να φέρουμε με ελπίδα και χαρά. Ας ανοίξουμε την καρδιά μας προς όλους. Ανεξαρτήτως θρησκευόμενου, εθνικότητας, φυλής, κοινωνικής τάξεως, πολιτικής ιδεολογίας.

Η αγάπη όπως τη δίδαξε και την έζησε ο Χριστός και όλοι οι θεωμένοι άγιοι της Εκκλησίας μας είναι η δύναμη που μας ενώνει με το θεό και με τους συνανθρώπους μας. Είναι η μεγάλη ελπίδα για τη σωτηρία της ανθρωπότητας από την ερχόμενη πυρηνική καταστροφή. Είναι το θεϊκό Φως, που θα φωτίσει τα σκότη της πλάνης και της αμαρτίας. Σήμερα που βασανιζόμαστε μέσα στην εγωκεντρική καταιγίδα της αγωνίας και του φόβου, μοναδική ελπίδα μας είναι ο Θεός, ο οποίος κατασκηνώνει μόνο μέσα στις καρδιές που αγαπούν (Α' Ιωάν. δ' 12).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6 - 11

Ευαγγέλιον: Λουκά ζ' 11 - 16

9 Οκτωβρίου 2016

**«Καί ιδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτὴν
καὶ εἶπεν αὐτῇ, μὴ κλαῖε»**

Απλή και λιτή η περιγραφή στη σημερινή περικοπή του ευαγγελιστή Λουκά, ενώ μας διηγείται ένα τόσο σπουδαίο γεγονός. Πρόκειται για την ανάσταση του μονογενούς γιου της χήρας της Ναϊν. Μια εικόνα ισχυρής αντίθεσης διαδραματίζεται στην είσοδο της μικρής και όμορφης πόλης Ναϊν. Ένα πλήθος χαρούμενου κόσμου ακολουθεί και συνωστιάζεται γύρω από τον Κύριο και τους μαθητές Του. Έρχονται από την Καπερναούμ, ακολουθώντας τον σωτήρα της κόρης του εκατοντάρχου. Ενώ από την αντίθετη κατεύθυνση, από το εσωτερικό της μικρής πόλης ξεπροβάλλει ένα άλλο, αλλά περίλυπο πλήθος. Οι κάτοικοι της μικρής πόλης, ολοφάνερα λυπημένοι, πορεύονται προς την έξοδο θρηνολογώντας, ακολουθώντας τον νεαρό νεκρό, γιο της χήρας. Αναγκαστικά διακόπτουν την πορεία τους στον περιορισμένο χώρο της πύλης. Ο Κύριος βλέπει την νεκρική πομπή, τα θλιμμένα πρόσωπα. Ξεχωρίζει την τραγική μητέρα, που σπαράζει στο κλάμα. Το νεκρό άτομο που μεταφέρουν είναι το μοναδικό της παιδί, ελπίδα και μοναδικό στήριγμα. Χήρα αυτή, στερημένη και από τον άνδρα της. Την είδε ο Κύριος. Την σπλαχνίστηκε. Ένοιωσε τον βαθύ και αβάσταχτο πόνο της, που την οδηγεί στο σπαραξικάρδιο κλάμα της. «Μὴ κλαῖε!» της λέγει αποφασιστικά. Μια εντολή, που μόνο για μια στιγμή, έκανε την έκπληκτη γυναίκα να σταματήσει για λίγο, τον δικαιολογημένο θρήνο της. Αλλά ο Κύριος πλησιάζει αγγίζει το άψυχο σώμα του νεαρού γιου της χήρας. Απλή και αποτελεσματική η δεύτερη εντολή: «Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι!» Νεαρέ σε σένα το λέγω, σήκω! Ο νεαρός ανακάθισε, άρχισε να μιλάει και ο Ιησούς τον παρέδωσε στη μητέρα του.

Αρκετά από τα πάμπολλα θαύματα του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί, αναφέρονται από τους ιερούς ευαγγελιστές. Από αυτά τρία μόνο αναφέρονται σε ανάσταση νεκρού. Και έγιναν ενώπιον πολλών παρισταμένων, που θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν, τις διηγήσεις των ευαγγελιστών. Πράγματι μία ανάσταση είναι εξαιρετικά σημαντικό γεγονός. Ειδικά όμως στην περίπτωση του γιου της χήρας της Ναϊν, αποκτά μια ιδιαίτερη βαρύτητα και σημασία. Νεαρός και μοναχοπαιδί ο νεκρός. Χήρα και απροστάτευτη η δικαιολογημένα απελπισμένη μάνα. Αυτά τα χαρακτηριστικά συνέθεσαν την σχεδόν πάνδημη εκφορά και συνοδεία του παιδιού της, από τους κάτοικους της Ναϊν. Λυπάται όταν βλέπει την δύστυχη χήρα να ολοφύρεται. Διαθέτει ο Κύριος την θεία ιδιότητα, αλλά δεν παύει να είναι και τέλειος άνθρωπος. Λυπάται για όλους μας, όταν βρισκόμαστε σε δύσκολες καταστάσεις, γιατί μας αγαπά. Γνωρίζει το σοβαρό πρόβλημα, που προέκυψε για την ταλαίπωρη και βοήθητη χήρα. Μοναδική ελπίδα ήταν αυτό το παιδί που έχασε!

«Έσπλαχνίσθη ἐπ’ αὐτῇ», σημειώνει ο ευαγγελιστής Λουκάς. Την σπλαχνίστηκε. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς στενοχωρήθηκε για το πλάσμα Του, που υποφέρει και θα δυστυχήσει. Το θαύμα που θα επακολουθήσει, θα αποδείξει την θεία ιδιότητα του Κυρίου και την φιλανθρωπία Του, για να πιστέψουν σ’ Αυτόν. Θα αναστηθεί ένας νέος άνθρωπος, για να συνεχίσει τη ζωή του, βοηθώντας και την μητέρα του. Η θαυματουργική ενέργεια αποκτά και τον χαρακτήρα κοινωνικής προσφοράς. Λύνει το σοβαρό πρόβλημα της απελπισμένης χήρας. Λύνει ο Θεός με την παρέμβασή Του, πολλές φορές προβλήματα, που μας απασχολούν. Όμως Εκείνος κρίνει πότε είναι αναγκαία η επέμβασή Του. Τι θα εξυπηρετούσε ένα θαύμα, μόνο Εκείνος το γνωρίζει, και το έχει εντάξει στο γενικό σχέδιο της σωτηρίας μας. Γιαυτό δεν πρέπει να αδημονούμε, απαιτώντας την άμεση επέμβασή Του.

Όσοσο στην συγκεκριμένη περίπτωση, αγαπητοί μου, διαπιστώνεται και η κοινωνική πλευρά της ευσπλαχνίας. Ο χριστιανισμός δεν είναι μια φιλοσοφική θεωρία. Είναι κυρίως ένα σύστημα που αποβλέπει στην πρακτική αντιμετώπιση της ζωής και των προβλημάτων της, με στόχο και προορισμό την σωτηρία της ψυχής μας. Οι εντολές του Κυρίου για την αγάπη του πλησίον, δεν έχουν θεωρητικό χαρακτήρα. Αποτελούν οδηγούς πράξεων. Πράξεις που απαιτούν προσφορά, που αποφεύγουν την κραυγαλέα δημοσιότητα, «πρός τό θεαθῆναι». Προσφορά, όχι απαραίτητα υλικών μόνον αγαθών που λείπουν από τον δυστυχοῦντα πλησίον. Κάποιοι λόγοι παρηγορίας που ανακουφίζουν, που λέγονται με διακριτικότητα, φανερώνουν την αγάπη μας για τον άλλον. Φροντίδα και ενδιαφέρον, αλλά και μια συμβουλή, χαρακτηρίζονται και αυτά, πράξεις φιλανθρωπίας και κάποτε είναι σημαντικότερες από την ικανοποίηση υλικών αναγκών.

«Έσπλαχνίσθη ἐπ’ αὐτῇ» ο Ιησούς. Η ευσπλαχνία για τον συνάνθρωπό μας, αγαπητοί μου, είναι ένα συναίσθημα πόνου, μια ανησυχία εσωτερική, που ανάλογα με την ευαισθησία μας, μάς οδηγεί να πλησιάσουμε αυτόν που υποφέρει, ή που έχει πρόβλημα, και να του συμπαρασταθούμε, με όποιον τρόπο και όσο μπορούμε. Και πάλι ανάλογα με την ευαισθησία μας. Είναι μια κοινωνική πράξη φιλανθρωπίας, που γίνεται όμως εν ονόματι της πίστης μας στον Κύριο μας και της αγάπης μας προς τον συνάνθρωπό μας. Χρειάζεται όμως να ανοίξουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας, και να δούμε γύρω μας με ενδιαφέρον και αγάπη, τι συμβαίνει, να ακούσουμε ακόμη και την σιωπηλή παράκληση, που κάποτε κρύβει σοβαρότερα προβλήματα από την κραυγάζουσα απαίτηση του πλησίον μας. Εκείνο, ωστόσο, που δεν πρέπει να διαφεύγει από τη σκέψη μας, είναι ότι και εμείς, όλοι μας, έχουμε και θα έχουμε την ανάγκη της σπλαχνικής βοήθειας και συμπαραστάσης του πλησίον. Όλοι μας έχουμε την ανάγκη της ανοχής και βοήθειας του Θεού. Και Εκείνος, ποτέ δεν αρνείται τη βοήθεια Του, όποτε βλέπει ότι είναι προς το συμφέρον μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τitt. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5-15

16 Οκτωβρίου 2016

«Υμῖν δέδοται γνῶναι τα μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δε λοιποῖς ἐν παραβολαῖς» (Λουκ. η' 10)

Ο Κύριος συνήθιζε να διδάσκει με παραβολές. Δηλαδή μέσα από απλές διηγήσεις και χρησιμοποιώντας εικόνες από την καθημερινή θρησκευτική, κοινωνική και γεωργική ζωή των ανθρώπων αποκάλυπτε ύψιστες αλήθειες. Όπως είπε σήμερα στους μαθητές του «Σ' εσάς έδωσε Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους υπόλοιπους αυτά δίνονται με παραβολές».

Παρά το ότι οι Μαθητές ανήκαν στην εκλεκτή εκείνη ομάδα των ανθρώπων που τους δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουν τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, εντούτοις σήμερα δυσκολεύονται να κατανοήσουν το περιεχόμενο της παραβολής για τούτο και ρωτούν το Διδάσκαλο τους: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή»; Το ερώτημα αυτό στη συνέχεια γίνεται διαχρονικό. Γιατί δεν αρκεί να γνωρίζουμε μόνο το περιεχόμενο της παραβολής. Χρειάζεται και να κατανοούμε το βαθύτερο νόημα του οποιουδήποτε κειμένου που διαβάζουμε. Κατά συνέπεια, επίκαιρο παραμένει και για μας το ερώτημα του Φίλιππου προς τον Αιθίοπα επίσημο: «Άραγε γινώσκεις α αναγινώσκεις»; «Άραγε, καταλαβαίνεις αυτά που διαβάζεις»; (Πράξ. η' 30).

Η σημερινή παραβολή περιστρέφεται γύρω από δυο σημεία. Πρώτον, γύρω από την προσφορά και την αξιοπιστία του λόγου Θεού και δεύτερον γύρω από την ποιότητα του εδάφους και τον τρόπο αποδοχής του από μέρους των ανθρώπων. Ο λόγος του Θεού, αιώνιος και αξιόπιστος προσφέρεται διαχρονικά και χωρίς διακρίσεις σε όλους τους ανθρώπους. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο «ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού» και σποριάς ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός. Η αξιοπιστία του λόγου του Θεού επιβεβαιώνονται σε άλλη περίπτωση από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό που είπε «Σας βεβαιώνω πως όσο υπάρχει ο κόσμος, έως τη συντέλεια του, δε θα πάψει να ισχύει ούτε ένα γιώτα ή μια οξεία από το νόμο» (Ματθ. ε' 18).

Αλλά και ο σημερινός «Απόστολος» είναι απόλυτα ξεκάθαρος. Ακούσαμε σ' αυτόν τον Απόστολο Παύλο να υπογραμμίζει στο μαθητή του, τον Τίτο: «Αυτά τα λόγια είναι αξιόπιστα και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία, ώστε όσοι έχουν πιστέψει στο Θεό να φροντίζουν να πρωτοστατούν σε καλά έργα και χρήσιμα στους ανθρώπους... Ας μαθαίνουν και οι δικοί μας να πρωτοστατούν σε καλά έργα, για να αντιμετωπίζουν τις επείγουσες ανάγκες, ώστε η ζωή τους να μην είναι άκαρπη».

Τόσο ο Ιησούς, όσο και ο Παύλος κάνουν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα στο λόγο του Θεού, ο οποίος είναι αξιόπιστος, όσο και στον βαθμό αποδοχής του από μέρους των ανθρώπων. Με βάση τη σημερινή παραβολή ο αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται, χωρίς διακρίσεις, σε όλους τους ανθρώπους. Όμως η αποδοχή του από μέρους των ανθρώπων δεν είναι ομοιόμορφη. Αντίθετα διακρίνονται τέσσερις κατηγορίες, με τις τρεις πρώτες να είναι από αρνητικές έως αδιάφορες και

μόνο μια να είναι θετική και να χαρακτηρίζεται ως «γη αγαθή» η οποία όχι μόνο δέχθηκε το λόγο του Θεού, αλλά καρποφόρησε έως και εκατό φορές περισσότερο.

Με βάση τη σημερινή παραβολή παρά το ότι η φύση δεν είναι «λογική», όπως ο άνθρωπος, εντούτοις αυτή ανταποκρίνεται κλιμακωτά στην προσφορά του σποριά από αρνητικά έως θετικά. Αλλά και εκεί που ανταποκρίνεται θετικά και πάλι διαφέρει το αποτέλεσμα αφού καρποφορεί αλλού τριάντα, αλλού εξήντα και αλλού εκατό στα εκατό.

Αν η άψυχη και άλογη φύση ανταποκρίνεται μ' αυτό τον ανάμοιο τρόπο, τότε μπορούμε να φανταστούμε τι συμβαίνει με την περίπτωση του λογικού και ελεύθερου ανθρώπου. Κι' όμως με βάση τη σημερινή παραβολή η ανταπόκριση του «λογικού» ανθρώπου, δε διαφέρει από αυτή της «άλογης» φύσης. Ο άνθρωπος αντιδρά όπως ακριβώς και η φύση.

Ακούσαμε σήμερα τον Κύριο να εξηγεί την παραβολή και να μας λέει: «Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: «Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στο δρόμο είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο του Θεού, έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος, είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν το λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα γι' αυτό πιστεύουν για λόγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομακρύνονται. Αυτοί που έπεσαν στ' αγκάθια είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο, συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με το σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν το λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή».

Από τις τέσσερις κατηγορίες της σημερινής παραβολής, οι τρεις ήσαν άγονες και άκαρπες και μόνο μια υπήρξε καρποφόρα. Αλλά και από αυτή η καρποφορία, πάλι δεν ήταν ομοιόμορφη.

Κατά την περιγραφή του Ευαγγελιστή Ματθαίου από τους σπόρους που έπεσαν στο γόνιμο έδαφος «έδωσαν καρπό άλλοι εκατό φορές περισσότερο, άλλοι εξήντα και άλλοι τριάντα» (Ματθ. ιγ' 8).

Ο λόγος του Θεού, λοιπόν, προσφέρεται πλουσιοπάροχα και ομοιόμορφα, αυτός όμως δεν είναι αρκετό να γίνει αποδεκτός, αλλά και θα πρέπει να καρποφορήσει με υπομονή μέσα από τον καθημερινό τρόπο ζωής, δηλαδή μέσα από τα καλά έργα, αλλά και τη σταθερή και αμετάβλητη πίστη.

Αδελφοί μοι, η σημερινή παραβολή, πέραν από τη βεβαιότητα της αξιοπιστίας του λόγου του Θεού, επιχειρεί να μας προβληματίσει και να αναρωτηθούμε, γιατί αυτός ο μεγάλος σε έκταση βαθμός αποτυχίας; Σε πόση έκταση, μέτοχοι, αμέτοχοι ή και συμμετοχοι είμαστε ο κάθε ένας από μας ξεχωριστά; Αν υπάρξει αφύπνιση, πρώτα προσωπική και έπειτα γενικότερη, τότε έχουμε ελπίδα να βγούμε από τα όποια αδιέξοδα της εποχής μας και με συνειδητή ευθύνη να δημιουργήσουμε ένα καλύτερο κόσμο, ιδιαίτερα για τη σημερινή γενιά που εμείς οι μεγαλύτεροι αδικήσαμε κατάφορα. Ας μετατρέψουμε την πετρώδη, άγονη και άκαρπη ζωή των λόγων, σε γόνιμη γη μέσα από την πίστη και την προσωπική μαρτυρία μέσα από τα καλά έργα που θα συμβάλλουν στην αντιμετώπιση των επειγουσών αναγκών των συνανθρώπων μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. Α' 11 – 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. Η' 26 – 39

23 Οκτωβρίου 2016

« Παρήγγειλε γάρ τω πνεύματι τω ακαθάρτω εξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου » (Λουκ. Η' 29)

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, καταπλέει στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται στην απέναντι όχθη από τη Γαλιλαία. Όταν βγαίνει στην ξηρά, Τον συναντά κάποιος άνδρας από την πόλη, που έχει μέσα του εδώ και πολύ καιρό τον δαίμονα. Οι δαίμονες έχουν καταντήσει τον άνθρωπο αυτό σε οικτρή κατάσταση, κυριολεκτικά. Η όλη εμφάνισή του είναι άθλια, οικτρή και αξιολύπητη. Πρόκειται για ένα εξαγριωμένο και τρομερό άνθρωπο. Δεν φορέι ρούχα, δεν μένει σπίτι, μόνιμη δε κατοικία του είναι τα μνήματα. Κι όσες φορές οι συμπολίτες του τον πιάνουν και τον δένουν με αλυσίδες, για να τον κρατούν υπό τον έλεγχό τους, αυτός με τη δύναμη των δαιμόνων, σπάξει τα δεσμά και τρομερός και θηριώδης ξεκύνεται στις ερημιές, σκορπίζοντας τον πανικό στο πέρασμά του. Όμως, μόλις ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος βλέπει τον Κύριο να φτάνει στην περιοχή του, καταλαμβάνεται από τρόμο και αφήνει κραυγή αγωνίας. Έρχεται μπροστά Του, πέφτει στα πόδια Του και με φωνή μεγάλη λέει: « Τι δουλειά έχεις εσύ με μένα Ιησού, Υιέ του Ύψιστου Θεού; Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις ». Αυτά τα λέει γιατί ο Ιησούς έχει ήδη διατάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον δαιμονιζόμενο. Έτσι, το θαύμα αυτό μας δίνει σήμερα την αφορμή, από τη μια να δούμε τις άγριες διαθέσεις του διαβόλου εναντίον μας και από τη άλλη τον τρόπο με τον οποίο είναι δυνατό να σωθούμε από τη μανία του.

Ότι ο διάβολος έχει μανία και άσβεστο μίσος εναντίον μας, το λέει με πολλούς και διάφορους τρόπους η Αγία Γραφή. « Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιο να καταβροχθίσει », μας λέει ο Απόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. Ε' 8). Και μας συμβουλεύει να αντισταθούμε μένοντας ακλόνητοι στην πίστη μας. Ταυτόχρονα και ο Κύριος απευθυνόμενος στον Απόστολο Πέτρο, του λέει: « Σίμων, Σίμων. Ο σατανάς ζήτησε να σας δοκιμάσει σαν το σιτάρι στο κόσκινο ». Θέλησε, δηλαδή, να πάρει άδεια από τον Θεό, όπως άλλοτε με τον Ιώβ, για να σας κοσκινίσει όπως κοσκινίζουν το σιτάρι. (Λουκ. ΚΒ' 31). « Για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου », μας λέει ο Απόστολος Παύλος, « θα πρέπει να ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός. Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και τον ουρανό ». (Εφεσ. ΣΤ' 11 – 12).

Όλα αυτά σημαίνουν ότι ο διάβολος ψάχνει ποιο θα βρει αφύλακτο, για να τον παρασύρει με το μέρος του, να τον ρίξει σε αμαρτήματα, να τον αποσπάσει από τον Θεό και να προξενήσει έτσι φόβο στην ψυχή του. Κι επειδή

δεν μπορεί να κτυπήσει απ' ευθείας τον Θεό, τον οποίο μισεί και αποστρέφεται, ποθεί να καταστρέψει την εικόνα του Θεού, που έχουμε μέσα μας. Θέλει να πυρπολήσει το φρούριο την ψυχής μας. Επιτίθεται μέρα και νύκτα με λογισμούς, με επιθυμίες, με ηδονές του κόσμου και με όλα όσα εκείνος ο ανθρωποκτόνος και αρχιεργάτης του κακού μηχανεύεται. Κι όταν επιτύχει τον στόχο του αισθάνεται την άγρια εκείνη χαρά που νοιώθει ο δολοφόνος, όταν φονεύει και πίνει κατόπιν το αίμα των θυμάτων του.

Θα πρέπει, όμως, να ξέρουμε ότι στον αγώνα μας εναντίον του πονηρού δεν είμαστε μόνοι μας. Έχουμε κοντά μας το Θεάνθρωπο Κύριο και Σωτήρα μας, έτοιμο να συμπολεμήσει στο πλευρό μας. Με την ακαταμάχητη βοήθειά του η νίκη πάντοτε θα είναι δική μας. Γιατί αυτός που είναι μαζί μας είναι μεγαλύτερος και δυνατότερος από το διάβολο, που εξουσιάζει τον κόσμο της αμαρτίας (Α' Ιωάν. Δ' 4). Το είδαμε αυτό και στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Τα δαιμόνια δεν μπορούσαν μόνα τους να εισέλθουν στους κοίρους. Ζήτησαν άδεια από τον Κύριο. Με τη δική του προσταγή βγήκαν από το δαιμονιζόμενο. Τρέμει και φρίσσει μπροστά στο Χριστό ο διάβολος. Εκεί, όμως, που συνειρίβη κυριολεκτικά το κράτος και η δύναμή του ήταν ο Γολγοθάς. Ο Εσταυρωμένος διέλυσε και συνέθλασε την κεφαλή του αρχαίου δράκοντος, του Σατανά. Όταν, επομένως είμαστε ενωμένοι με τον Κύριο με την προσευχή και τη μελέτη του λόγου Του, κι όταν λαμβάνουμε μέσα μας το Πανάγιο Σώμα και το Τιμίο Αίμα Του, με τη Θεία Κοινωνία, τότε ο διάβολος τρέπεται φοβισμένος σε φυγή και νικάται κατά κράτος.

Αν ο διάβολος έχει σήμερα πολλά θύματα, τούτο οφείλεται στο ότι δεν αντιδρούμε ευθύς εξ αρχής στις επιθέσεις του. Του παραδίνουμε μόνοι μας την ψυχή μας και τον αφήνουμε να κατακτά έδαφος μέσα μας. Ενώ αν ανθιστάμεθα στερεωμένοι στην πίστη προς τον Κύριο, δεν μπορεί κατ' ουδένα τρόπο να κυριεύσει την ψυχή μας. Παράδειγμα για όλους μας θα πρέπει να είναι οι αναρίθμητοι Άγιοι, που με την βοήθεια του Κυρίου, σώθηκαν και νίκησαν τον διάβολο. Όλοι αυτοί ενισχυμένοι με την ακαταμάχητη δύναμη του Εσταυρωμένου αντέστησαν στον διάβολο και σώθηκαν. Να τι συνιστά σε όλους μας ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος: « Υποταχθείτε στο Θεό, αντισταθείτε στο διάβολο και αυτός θα φύγει μακριά σας. Πλησιάστε τον Θεό και θα σας πλησιάσει κι Εκείνος. Καθαρίστε τα χέρια σας οι αμαρτωλοί κι εξαγνίστε τις καρδιές σας οι δίγλωμοι. Θρηνηίστε και πενήηστε και κλάψτε » (Ιάκ. Δ' 7).

Αδελφοί μου! Ας αντισταθούμε, λοιπόν, στον πονηρό κι ας μη υποχωρήσουμε ουδ' επί στιγμήν στις εισηγήσεις και στις υποβολές του. Ας κλείσουμε τη θύρα της ψυχής μας και ας μη του επιτρέψουμε ξανά την είσοδο. Είναι, πράγματι, κακούργος, μοχθηρός και ύπουλος εκθρός. Γι' αυτό το λόγο ας μείνουμε μακριά από τον φοβερό τούτο εκθρό μας. Ας προσέξουμε να μην του ανοίξουμε καμιά φορά την θύρα της ψυχής μας με τα πάθη μας και τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, τις επαίσχυντες πράξεις μας και τα πονηρά έργα μας. Πάντοτε προσοχή, μεγάλη προσοχή και θερμή προσευχή ώστε ο Κύριος να μας φυλάει από την επιρροή του και να μας σώζει από τις πλεκτάνες και τις παγίδες του.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. 1α΄ 21-1β9

Ευαγγέλιο: Λουκ. 1στ΄ 19-31

30 Οκτωβρίου 2016

**«Τέκνον μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου και Λάζαρος ομοίως τα κακά νυν δε ώδε παρακαλείται, συ δε οδυνάσαι»
(Λουκ. 1στ΄ 25)**

Δυο σοβαροί κίνδυνοι απειλούν την καθημερινότητα του ανθρώπου. Πρώτον, η αίσθηση της αυτάρκειας, υλικής ή πνευματικής και δεύτερον η αντίληψη ότι η ευημερία του ανθρώπου είναι ατέλειωτη. Μια αντίληψη που επηρεάζει τη ζωή και συμπεριφορά της πλειοψηφίας των ανθρώπων. Και οι δυο αυτοί κίνδυνοι είναι έμμεσα συνδεδεμένοι μεταξύ τους γιατί έχουν σαν επίκεντρο τους μόνο την παρούσα ζωή, γεγονός που τους αποξενώνει από το συνάνθρωπο, ιδιαίτερα όμως τους αποξενώνει από το θεό και τη συνδεδεμένη με Αυτόν μέλλουσα ζωή.

Η αίσθηση της αυτάρκειας είναι επικίνδυνη νοσηρή κατάσταση γιατί δημιουργεί την λανθασμένη, εντύπωση ότι η ζωή είναι τέλεια και χωρίς τέλος ότι υπάρχει μόνον αυτός και κανένας άλλος και κατ' επέκταση δεν έχει την ανάγκη κανενός, ούτε των ανθρώπων, ούτε και του Θεού. Η αυτάρκεια μάλιστα σε πνευματικό επίπεδο είναι επικίνδυνη, γιατί δεν αφήνει περιθώριο στον άνθρωπο να δει και να αναγνωρίσει έγκαιρα τις ατέλειες του και να διορθωθεί και άρα να μην έχει και τη δυνατότητα της σωτηρίας. Αλλά και η αυτάρκεια σε υλικά αγαθά καθιστά τον άνθρωπο ματαιόδοξο και άπληστο, παραγνωρίζοντας το γεγονός ότι όλα μπορεί να αλλάξουν σ' αυτή τη ζωή. Το «πλούσιοι επώχευσαν και επείνασαν» που υπενθυμίζει η Εκκλησία κατά την ακολουθία της αρτοκλασίας, δεν είναι γεγονός απομακρυσμένο, αλλά υπαρκτό όπως επιβεβαιώνουν τα γεγονότα είτε στον τόπο μας, είτε και άλλες περιοχές του κόσμου.

Έτσι, πλούτη και φτώχεια, ζωή και θάνατος, παρούσα και μέλλουσα ζωή προβάλλουν στην καθημερινότητα μας. Ενώ όλα τα πιο πάνω είναι τόσο υπαρκτά, εν τούτοις στη ζωή θεωρούμε απρόσμενο τα θάνατο. Πολύ δε περισσότερο αρνούμαστε να παραδεχτούμε ότι υπάρχει μέλλουσα ζωή και ότι αυτή είναι όχι μόνο προέκταση της παρούσης ζωής, αλλά και ότι παρούσα και μέλλουσα ζωή είναι αλληλοεξαρτώμενες.

Το σημερινό ευαγγέλιο είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό. Όλα έχουν αρχή, αλλά και τέλος. Όλα είναι αλληλοεξαρτώμενα. Το μόνο όμως αμετάβλητο είναι η αιώνια ζωή η οποία κατακτάται από τον άνθρωπο μέσα από την άσκηση της υπομονής της πίστεως και της αγάπης.

Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Πέθανε ο φτωχός και οι άγγελοι τον πήγαν κοντά στον Αβραάμ. Πέθανε και ο πλούσιος και θάφτηκε. Στον άδη, που ήταν και βασανιζόταν σήκωσε τα μάτια του και είδε από μακριά τον Αβραάμ και κοντά του το Λάζαρο. Τότε φώναξε ο πλούσιος και είπε «πατέρα μου Αβραάμ, σπλαχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει με νερό την άκρη του δακτύλου του και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ' αυτή τη φωτιά». Κι ο Αβραάμ του απάντησε: «Παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ απόλαυσες την ευτυχία στη ζωή σου, όπως και ο Λάζαρος τη δυστυχία. Τώρα όμως αυτός χαίρεται εδώ, κι εσύ υποφέρεις».

Η ζωή, λοιπόν, δεν είναι μόνο βίος ή βιός – περιουσία. Η ζωή είναι ύπαρξη και συνύπαρξη. Η ζωή είναι συμμετοχή τόσο στη ζωή του Θεού, όσο και του συνανθρώπου. Συμμετοχή στη ζωή του Θεού, σημαίνει ταύτιση με τη ζωή του Χριστού και που εκφράζεται με την εφαρμογή του θελήματος του Θεού και με την υπηρεσία στο συνάνθρωπο που φτάνει ως την αυτοθυσία. Ο πλούσιος της σημερινής παραβολής αγνόησε ότι η ζωή είναι συνύπαρξη και παράλληλα αγνόησε το γεγονός ότι το θέλημα του Θεού δεν είναι αρκετό να το γνωρίζεις, αλλά πρωτίστως να το εφαρμόζεις. Και η γνώση του θελήματος του Θεού δεν εμποδώνεται με στιγμιαία θαύματα, αλλά με τη βαθύτερη μελέτη της διδασκαλίας του Θεού, όπως προσφέρθηκε δια του Μωυσή, των Προφητών και του Ιησού Χριστού. Ο Ιουδαϊκός λαός υπήρξε μάρτυρας των θαυμάτων του Ιησού, όπως και οι άρχοντες του, κι όμως τη δεδομένη στιγμή όχι μόνο τα αγνόησαν, αλλά και οδήγησαν στο θάνατο του Ιησού.

Κατά συνέπεια, αν ο άνθρωπος δε μελετήσει και δεν εφαρμόσει το λόγο του Θεού, τότε ούτε και αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς θα πιστέψει. Αυτή η γνώση και εφαρμογή του θελήματος, του Θεού θα τον απαλλάξει, τόσο από τις ψευδαισθήσεις της παρούσης ζωής, όσο και από την άρνηση της ύπαρξης της μέλλουσας ζωής. Αφού δε η μέλλουσα ζωή δεν είναι απλά «ουτοπία», αλλά πραγματικότητα τότε θα προσπαθήσει να την κατακτήσει μέσα από τη μετάνοια και την αγάπη, όσο διαρκεί η παρούσα ζωή του. Αν παρ' ελπίδα αρνηθεί να το πράξει τότε πρέπει να γνωρίζει ότι μετά το θάνατο δεν μπορεί να υπάρξει μετάνοια και άρα διόρθωση και σωτηρία. Ακούσαμε σήμερα τον Αβραάμ να τονίζει στον πλούσιο: «Υπάρχει ανάμεσα μας μεγάλο χάσμα, ώστε αυτοί που θέλουν να διαβούν από 'δω σ' εσάς να μην μπορούν, ούτε οι από εκεί να περάσουν σε μας».

Όμως, ανεξάρτητα αν ο άνθρωπος αποδέχεται είτε άμεσα είτε έμμεσα την ύπαρξη της μέλλουσας ζωής, εντούτοις ο ίδιος έχει αίσθηση της ύπαρξης του και επιπρόσθετα αναγνωρίζει πρόσωπα και καταστάσεις, όπως έγινε σήμερα και με τον πλούσιο της παραβολής.

Η αίσθηση της παρουσίας του Θεού όσο και της ισχύος του νόμου του, υπάρχει στο βάθος της συνείδησης του ανθρώπου, έστω κι αν προσωρινά συνειδητά ή όχι, μέσα από τις πράξεις του τα εξουδετερώνει. Τούτο επιβεβαίωσε, μέσα από τις διαδοχικές παρακλήσεις του και ο πλούσιος της σημερινής παραβολής. Όμως δεν αρκεί, ούτε μόνον η αίσθηση της ύπαρξης του Θεού, ούτε και μόνον η γνώση της ισχύος του νόμου του Θεού, Εκείνο που είναι απαραίτητο είναι η εκδήλωση πραγματικής αγάπης και σεβασμού προς το Θεό και το νόμο του, μέσα από την ανιδιοτελή εφαρμογή του θελήματός Του.

Αδελφοί μου η αντιφατική εικόνα της σημερινής παραβολής δεν είναι ούτε υποθετική, αλλά ούτε και φανταστική. Δυστυχώς είναι πραγματική. Είναι και εικόνα της δικής μας εποχής, όπου άλλοι απολαμβάνουν εγωιστικά τα πάντα και άλλοι ως «Λάζαροι» σέρνονται προ «του πυλώνος» τους πληγωμένοι και στενάζοντας, περιμένοντας λίγο φαγητό, λίγο νερό, ένα κομμάτι ρούχο ή ακόμα έστω και ένα χαμόγελο που θα προσφερθούν με αγάπη. Εμείς πόσο μέτοχοι ή αμέτοχοι είμαστε στα πιο πάνω. Ας αλλάξουμε το σήμερα τώρα που μπορούμε. Ας διαμορφώσουμε ένα αύριο καλύτερο αρχίζοντας από σήμερα. Μπορούμε να το κάνουμε, αρκεί να το θέλουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	2/10	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Δε.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Πε.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας
Τρ.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Τε.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Χρυσοαιματούσης (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΤΙΜΗ
Πε.	8/9	ΜΑΛΛΙΑ	Δε.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	11/9	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Πα.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	18/9	ΑΝΑΡΙΤΑ	Τρ.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ (Εοπ.)
Δε.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Τε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
			Πα.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
			Κυ.	30/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πε.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	2/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Πα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πε.	6/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ (Εοπ.)
Κυ.	4/9	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	9/10	ΣΚΟΥΛΛΙ, Άγιος Ανδρόνικος
Τε.	7/9	ΣΙΜΟΥ (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Πε.	8/9	ΠΟΛΟΥ	Τε.	19/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγ. Γεράσιμος (Εοπ.)
Κυ.	11/9	ΘΕΛΕΤΡΑ	Κυ.	23/10	ΛΥΣΟΣ
Τε.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ	Τρ.	25/10	ΦΥΤΗ (Εοπ.)
Κυ.	18/9	ΜΕΣΟΓΗ	Τε.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος
Κυ.	25/9	ΠΩΜΟΣ	Πα.	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Δε.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥΣ	Κυ.	30/10	ΣΤΑΤΟΣ
Τε.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	9/10	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυ.	4/9	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Δε.	11/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Ζηναΐδος και Φιλονίλλης (Εοπ.)
Τρ.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ Αγ. Σωζοντας (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΚΕΔΑΡΕΣ
Τρ.	8/9	ΠΕΛΑΘΟΥΣΑ, Παναγία Χόρτενη	Τρ.	18/10	ΔΡΟΥΣΙΑ, Απ. Λουκάς
Κυ.	11/9	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ	Τε.	19/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσωνας
Τρ.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Κυ.	23/10	ΙΝΝΙΑ
Τε.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Τε.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Σα.	17/9	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγία Σοφία			
Κυ.	18/9	ΜΑΝΔΡΙΑ			
Κυ.	25/9	ΧΟΥΛΟΥ			
Τε.	28/9	ΚΟΛΩΝΗ, Άγιος Νεόφυτος			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

4/9	ΚΟΛΩΝΗ	2/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
11/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	9/10	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
18/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	16/10	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

9/10	ΣΤΑΤΟΣ
16/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.
30/10	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

9/10	ΛΕΜΠΑ
23/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imraphou.org